

คำวินิจฉัยของ นายอภัย จันทนจุลกะ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๔/๒๕๔๘

วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๘

เรื่อง ศาลแพ่งสงฆ์คำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท วี.เอส.เอ.การเกษตร จำกัด) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐)

ศาลแพ่งโดยสำนักงานศาลยุติธรรมมีหนังสือ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๗ ส่งคำโต้แย้งของ บริษัท วี.เอส.เอ. การเกษตร จำกัด จำเลยที่ ๑ ในคดีหมายเลขคำที่ ง.๕๘/๒๕๔๕ ระหว่าง บริษัทเงินทุนเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) โจทก์ กับบริษัท วี.เอส.เอ. การเกษตร จำกัด ที่ ๑ (ผู้ร้อง) กับนายวิระวัฒน์ ชลวณิช จำเลยที่ ๒ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ว่า บริษัทเงินทุน เกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องผู้ร้องในข้อหาเกี่ยวกับการกู้ยืม คำประกัน ตัวเงิน จำนอง โอนสิทธิเรียกร้อง สืบเนื่องจากเดิมผู้ร้องซึ่งใช้ชื่อเดิมว่า บริษัท วี.เอส.เอ. โฮลดิ้ง จำกัด ได้ทำสัญญากู้ยืมเงินจากบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) ภายในวงเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๗ โดยผู้ร้องจะออกตัวสัญญาใช้เงิน ชำระเงินที่รับไปและเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๔ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ขั้นต่ำของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ที่คิดสำหรับเงินเกินบัญชีจากลูกค้าของธนาคาร ทั้งนี้ หากผู้ร้องผิดนัดไม่ชำระดอกเบี้ยหรือเงินต้นจะถือว่าผิดนัดชำระ การกู้ยืมทั้งหมดและเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกให้ชำระหนี้ได้ทั้งหมด และผู้ร้องยอมเสียดอกเบี้ยทบต้นให้เจ้าหนี้ ในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี นอกจากนี้ ผู้ร้องได้นำที่ดิน น.ส. ๓ ก มาจดทะเบียนจำนองประกันหนี้ โดยตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปี และหากมีการบังคับจำนองได้เงินไม่พอชำระหนี้ ก็จะยอมรับผิดชำระเงินที่ขาดอยู่จนครบและได้ให้นายวิระวัฒน์ ชลวณิช จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ค้ำประกัน ต่อมาผู้ร้องได้รับเงินกู้ไปโดยออกตัวสัญญาใช้เงิน ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๐ สัญญาจะใช้เงิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี

หลังจากที่ผู้ร้องออกตั๋วสัญญาใช้เงินและรับเงินกู้แล้ว ได้ชำระดอกเบี้ยให้เจ้าหนี้จนถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ และคงค้างชำระเงินต้นทั้งหมดพร้อมดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ซึ่งเจ้าหนี้ได้ปรับอัตราดอกเบี้ยที่เรียกเก็บจากผู้ร้องเป็นอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ต่อมากระทรวงการคลังได้มีคำสั่งให้ระงับการดำเนินกิจการของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) คณะกรรมการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน จึงเข้าควบคุมดำเนินการแทนโดยทำการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) ในฐานะเจ้าหนี้เดิม ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ เจ้าหนี้เดิมโดยองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินผู้กระทำการแทนตามอำนาจหน้าที่ ภายใต้พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้ขายสินเชื่อ ตราสารหนี้และ สิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เดิมให้แก่โจทก์ ซึ่งรวมถึงสินเชื่อ ตราสารหนี้ สิทธิเรียกร้องของผู้ร้องในคดีนี้ และหลักประกันทั้งปวง โจทก์จึงได้รับโอนทั้งสิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้เดิมที่มีต่อผู้ร้องและจำเลยที่ ๒ ทั้งหมด

ผู้ร้องยื่นคำร้องลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๖ และวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ขอให้ศาลแพ่ง ส่งคำโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ สรุปได้ว่า

พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ มีผลทำให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพ หรือสิทธิเรียกร้องของสถาบันการเงินหรือ บริษัทบริหารสินทรัพย์ที่รัฐ หรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟู ฯ ถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของหุ้นทั้งหมด ต้องโอนเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ส่วนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพอื่น ๆ ที่รัฐ หรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟู ฯ ไม่ได้ถือหุ้นอยู่ด้วย จะโอนเข้า บสท. ได้ต้องมีคุณสมบัติตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ มีผลทำให้ลูกหนี้ของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ของเอกชน เสียสิทธิเข้า บสท. เป็นการเลือกปฏิบัติ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมีผลทำให้บทบัญญัติ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ซึ่งเป็นบทบัญญัติ ว่าด้วยการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐาน และรับรองสิทธิส่วนบุคคลให้มีความเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย ไม่สามารถบังคับใช้ได้

สำหรับหนี้ในคดีนี้ก่อนขึ้นครั้งแรก ก่อน พ.ศ. ๒๕๔๐ และภายหลังก่อนหนี้ขึ้นแล้ว ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อค่าเงินบาทซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากอัตรา ๒๕ บาทต่อ ๑ เหรียญสหรัฐ เป็น ๕๖ บาท ต่อ ๑ เหรียญสหรัฐและส่งผลกระทบต่อจำเลยซึ่งเป็นลูกหนี้ กลายเป็นบุคคลสุจริตวิสัยที่จะชำระหนี้ได้ ทำให้จำเลยได้รับความคุ้มครองสิทธิไม่ตกเป็นผู้ผิดนัดและให้พักหนี้ชั่วคราว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕ และมีสิทธิที่จะได้รับการพักหนี้ชั่วคราวจนกว่าวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจหรือเหตุการณ์อันเป็นเหตุสุจริตวิสัยสิ้นสุดลง หรือจนกว่าค่าเงินบาทจะกลับมาอยู่ในอัตราแลกเปลี่ยนเดิม ก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ประกอบกับสิทธิที่จะถือว่าจำเลยมิได้ผิดนัดชำระหนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๕ สิทธิที่จะได้รับการพักหนี้ชั่วคราว โดยถือว่าหลุดพ้นจากการชำระหนี้ชั่วคราว ตามมาตรา ๒๑๕ เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานอันชอบธรรมที่มีได้ละเมิดสิทธิของโจทก์ เพราะมีบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ได้รับรองไว้อย่างชัดเจน ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ การที่โจทก์ฟ้องจำเลยให้ชำระหนี้ในครั้งนี้ จึงเป็นการฟ้อง การพิจารณา การพิพากษาและการบังคับคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ เป็นการใช้สิทธิที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ และทำให้บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ดังนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ จึงขอให้ศาลแพ่งส่งคำร้องของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลรัฐธรรมนูญในคราวประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๔๗ มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๑๒ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

พิจารณาแล้วเห็นว่า มีกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๓ บัญญัติว่า “อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้”

มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรมหรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๘ บัญญัติว่า “คำว่า “เหตุสุดวิสัย” หมายความว่า เหตุใด ๆ อันจะเกิดขึ้นก็คิดจะให้ผลพิบัติที่ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจป้องกันได้แม้ทั้งบุคคลผู้ต้องประสบหรือใกล้จะต้องประสบเหตุนั้น จะได้จัดการระมัดระวังตามสมควรอันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะและภาวะเช่นนั้น”

มาตรา ๑๕๐ บัญญัติว่า “การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพันวิสัยหรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นเป็นโมฆะ”

มาตรา ๑๕๔ บัญญัติว่า “ด้วยอำนาจแห่งมุลหนี เจ้าหนี้อย่อมมีสิทธิจะเรียกให้ลูกหนีชำระหนี้ได้อันหนึ่ง การชำระหนี้ด้วยเงินการอันใดอันหนึ่งก็ย่อมมีได้”

มาตรา ๒๐๔ บัญญัติว่า “ถ้าหนี้ถึงกำหนดชำระแล้ว และภายหลังแต่นั้นเจ้าหนี้ได้ให้คำเตือนลูกหนีแล้วลูกหนียังไม่ชำระหนี้ไซ้ ลูกหนีได้ชื่อว่าผิดนัดเพราะเขาเตือนแล้ว

ถ้าได้กำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน และลูกหนีมิได้ชำระหนี้ตามกำหนดไซ้ ท่านว่าลูกหนีตกเป็นผู้ผิดนัดโดยมีพักต้องเตือนเลย วิธีเดียวกันนี้ ท่านให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าก่อนการชำระหนี้ซึ่งได้กำหนดเวลาลงไว้อาจคำนวณนับได้โดยปฏิทินนับแต่วันที่ได้บอกกล่าว”

มาตรา ๒๐๕ บัญญัติว่า “ตราบไคการชำระหนี้้นยังมีได้กระทำลง เพราะพฤติการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งถูกหนีไม่ต้องรับผิดชอบ ตราบนั้นถูกหนียังหาได้ชื่อว่าผิดนัดไม่”

มาตรา ๒๑๕ บัญญัติว่า “ถ้าการชำระหนี้กลายเป็นพ้นวิสัยเพราะพฤติการณ์อันใดอันหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นภายหลังที่ได้ก่อหนี้ และซึ่งถูกหนีไม่ต้องรับผิดชอบนั้นไซ้ ท่านว่าถูกหนีเป็นอันหลุดพ้นจากการชำระหนี้้น

ถ้าภายหลังที่ได้ก่อหนี้้นขึ้นแล้วนั้น ถูกหนีกลายเป็นคนไม่สามารถจะชำระหนี้ได้ไซ้ ท่านให้ถือเสมือนว่าเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้การชำระหนี้ตกเป็นอันพ้นวิสัยจะนั้น”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

มาตรา ๕๕ บัญญัติว่า “เมื่อมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลใดตามกฎหมายแพ่ง หรือบุคคลใดจะต้องใช้สิทธิทางศาล บุคคลนั้นชอบที่จะเสนอคดีของตนต่อศาลส่วนแพ่งที่มีเขตอำนาจได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายแพ่งและประมวลกฎหมายนี้”

มาตรา ๒๗๑ บัญญัติว่า “ถ้าคู่ความหรือบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายแพ้คดี (ถูกหนีตามคำพิพากษา) มิได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลทั้งหมดหรือบางส่วน คู่ความหรือบุคคลซึ่งเป็นฝ่ายชนะ (เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา) ชอบที่จะร้องขอให้บังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ภายในสิบปี นับแต่วันมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง โดยอาศัยและตามคำบังคับที่ออกตามคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น”

ประเด็นตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยมีว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่หนึ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ในประเด็นนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ วินิจฉัยไว้แล้วว่า “พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐” จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้ซ้ำอีก

ประเด็นที่สอง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นเรื่องการฟ้องบังคับชำระหนี้โดยมีการโอนหนี้และสิทธิ
เรียกร้องจากบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ศรีมิตร จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้เดิม มาเป็นขององค์การเพื่อ
การปฏิรูประบบสถาบันการเงินตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐
ซึ่งได้ขายสินเชื่อ ตราสารหนี้และสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้เดิมให้แก่โจทก์ โจทก์จึงฟ้องบังคับชำระหนี้
เอาจากผู้ร้อง ดังนั้น การที่เจ้าหนี้มาฟ้องบังคับกับผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้ จึงเป็นไปตามวิธีการของการบังคับ
ชำระหนี้โดยปกติทั่วไปเป็นการใช้สิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕
หากศาลมีคำพิพากษาแล้วก็ย่อมจะต้องมีการดำเนินการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษา ซึ่งประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐ ก็เป็นบทบัญญัติที่จะดำเนินการใช้บังคับภายหลังที่
ศาลตัดสินคดีแล้วอันเป็นมาตรการและวิธีการเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา แต่ข้อเท็จจริง
ปรากฏว่าคดีตามคำร้องยังไม่ปรากฏว่ามีคำพิพากษาให้โจทก์หรือผู้ร้องชนะหรือแพ้คดี จึงยังไม่มีกรณี
ที่จะต้องดำเนินการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๕๐
แต่อย่างใด เมื่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่ใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะใช้บังคับแก่คดี
กรณีจึงไม่ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงพิจารณาวินิจฉัยให้ยกคำร้องในประเด็นนี้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๕
และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และมาตรา ๒๐๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๓ และมาตรา ๓๐

นายอภิรักษ์ จันทนกุลกะ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ